

overenskomstforhandlingerne, at man netop sikrer muligheden for, at man som ansat kan sige nej til overarbejde, bl.a. med henvisning til børnepasning.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg vil da gerne over for hr. Jan Petersen fra Socialdemokratiet kvittere for, at man nu på området ferie måske vil diskutere en ny feriebank.

Retten til ferie! Jamen det er jo meget rart i det her teoriernes hus! Efter mange, mange år på arbejdsmarkedet, både det private og det offentlige, må jeg konstatere, at jeg tror, at det problem, der blev nævnt, bliver gjort lidt større, end det er i virkeligheden. Jeg har da ikke på de arbejdspladser, som jeg har haft andre steder, haft problemer. Det er da også min helt klare fornemmelse, at folk ikke har de voldsomme problemer med at indpasse og tage hensyn til unge kolleger med skolesøgende børn, hvis det er det, det drejer sig om.

Til det med at tilskynde, supplere op, spørger hr. Bruno Jerup om, hvad det betyder. Det betyder jo netop det, som jeg var inde på i min tidligere tale i dag – jeg kan ikke nå at komme ind på det hele igen – at kommunerne i dag ved, at de har en nettoudgift på 30.000 kr. Vi ved, at vi har en efterspørgselsprocent på over 90. Og dér mener vi egentlig, at kommunen, såfremt den ønsker det, burde have friheden til at kunne udbetale pengene, uden at det er sådan, at der skal stilles en hel masse krav i den anden ende, nemlig de krav, der i dag stilles efter den ordning, der er vedtaget i forbindelse med den nye sociale lovgivning.

Med hensyn til det med at nægte at have overarbejde og lignende, er jeg nødt til at sige, at vi kan tilskynde, men vi skal ikke lovgive på det område. Det er arbejdsmarkedets parter, der aftaler det her, men derfor kan vi godt på den ene og den anden måde gøre det, vi kan, også med hensyn til nogle stive overenskomster.

(Kort bemærkning).

Hardy Hansen (S):

Jeg synes også, det er en god debat, som statsministeren her har rejst, men for mig lyder det lidt som at gå i supermarkedet uden tegnebog.

Hvis man skal tale om arbejdstid og længere ferie og orlovsordninger og omsorgsdage og klippekort og flere børnehaver og pædagoger, så er det jo altså noget, der koster penge, og

derfor synes jeg, at man også må diskutere den side af sagen.

Jeg håber ikke, at det er forbigået De Konserveratives opmærksomhed, at i de forhandlinger, som foregår lige for øjeblikket, siger ikke mindst Dansk Industri noget med, at der er 1 pct. eller deromkring til rådighed til at løse problemerne, og så er der jo ikke meget at gøre godt med, og så er der ikke mange problemer, der kan løses. Derfor vil jeg gerne spørge De Konservative, som jo nu sådan henviser til arbejdsmarkedets parter, og at de må løse nogle af de her opgaver, om De Konservative er parat til også at opfordre arbejdsgiverne til at være med til at betale det, som det her koster.

Så vil jeg godt til spørgsmålet om deltidsbeskæftigelse og ferie sige, at det jo ikke er for sjov, at man imellem arbejdsmarkedets parter har aftalt, at ferien skal lægges mellem den 1. maj og 30. september. Det er nemlig for at tage hensyn til lønmodtagerne, for at arbejdsgiveren ikke skal bestemme. Så hvis man vil ind og lave mere fleksibilitet, som man beder om, er man nødt til at ændre arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, så lønmodtagerne får større indflydelse. Er De Konservative parat til at arbejde for det?

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg skal starte bagfra og sige, at vi overhovedet ikke ønsker at blande os i ledelsesretten på arbejdsmarkedet.

Med hensyn til de overenskomstforhandlinger, der pågår i øjeblikket – de lønstigninger, der er sket i Sverige, de lønstigninger, der er sket i Tyskland – håber og tror jeg på, at vi har et ansvarligt arbejdsmarked, der tager fat på de her problemer.

Når det siges, at man ikke kan gå i supermarkedet uden tegnebog, er det rigtigt, men det er jo også derfor, at vi siger, at vi tilskynder arbejdsmarkedets parter til nogle forhold, som de må arbejde videre med. På det offentlige område kan vi gå foran, for dér er det os, som sidder ved forhandlingsbordet. Det synes jeg er helt i orden, og så kan man kigge på det.

Det, jeg sagde, var, at jeg må konstatere, at nogle af de vægtige problemer, som vi diskuterer i dag her i salen, ikke er dem, der er sat øverst på dagsordenen, når arbejdsmarkedets parter sidder og forhandler. Det kan vi så alt andet lige indimellem beklage, uanset fra hvilken side vi ser sagen.